

Th. Dessens
'Mister DKIJV-cross'

Uit jubileum-klubblad 20 jaar DKIJV:

De Sint Nicolaascross

Na de oprichting van DKIJV in 1966 werd er door een groepje enthousiasten, o.l.v. Rob van Leeuwen (voorzitter) getraind voor een goede of betere conditie. Omdat we toen nog geen gediplomeerde schaatstrainer hadden, zat er nogal wat loopwerk in de training.

Niets bijzonders zult u zeggen, want dat doen we nog steeds. Maar dit was min of meer de aanzet voor een serie St. Nicolaascrossen. Op deze training gaf men elkaar dusdanig partij dat het loopvermogen van een aantal figuren zich behoorlijk ontwikkelde. Omdat we geen mogelijkheid hadden iets op schaatsgebied te organiseren (geen ijsbaan) en de prestatie lopen hier en daar van de grond kwamen, leek ons het organiseren van zo'n cross ook wel iets.

Ik kreeg de taak om het op poten te zetten en het geheel te begeleiden. Voor de uitvoering van mijn plannen kon ik rekenen op een groot aantal medewerkers (uit de vereniging).

In december 1967 werd de eerste St. Nicolaascross georganiseerd. Er werd reclame gemaakt in de regionale pers en op de Jaap Edenbaan in Amsterdam. Geen wonder dat de deelnemers kwamen uit Delft en omgeving, maar, opvallend ook uit West-Friesland.

De cross was een wedstrijd over 5400 meter (2 ronden in en buiten het Hertenkamp) met start en finish bij EDH. Winnaar Jan Dekker uit Bovenkarspel. Als eerste prijs nam hij een paar schaatsen mee naar huis. De prijzen zouden uitgereikt worden door St. Nicolaas en zwarte Piet. Omdat ze reeds naar Spanje vertrokken waren nam Barend van Triest de honneurs van beiden waar.

De rechterhelft werd gekleed en geschminkt als de goedgeheiligman, de linkerhelft als zwarte Piet, dit tot grote hilariteit van de aanwezigen.

Ondanks het feit dat de DKIJV-cross een wilde wedstrijd was, meldden zich bij de tweede uitgave reeds een aantal regionale atleten. Om de kosten van de loop te drukken werd er nogal wat huisvuil afgeleverd. Inschrijfkarten werden zelf gestempeld. Borstnummers werden met behulp van sjablonen getekend. Afzetmateriaal werd ook thuis gemaakt of verbeterd. En omdat er steeds meer prestatie lopen kwamen, die bij het uitlopen van de cross een herin-nering aan de loop wilden overhouden, besloten we om buiten de prijzen om iedere uitloper een lintje te geven. De pot was echter nog zo karig gevuld, dat ook dit geritseld moest worden.

Drukker Ben van Hagen zou dit voor zijn rekening nemen. Ben was toen nog jong, anders zou hij er zeker grijze haren aan overgehouden hebben. Maar, ze kwamen er!!!

De overwinning bleef in 1968 wat dichterbij huis: oud-Delftenaar Hans van Kasteren. Hij was toentertijd één der beste veldlopers van Zuid-Holland. Hij had liever geen foto in de krant, want je kon maar nooit weten. De huldiging werd buiten gedaan. Mede vanwege de drukte, maar hoofdzakelijk vanwege de geur van de kisten, waar het schavot van was opgebouwd.

We begonnen bekendheid te krijgen, maar erkenning van KNAU-zijde geenszins. De atleten hadden echter gehoord van of ondervonden onze prijzentafel en goede organisatie. Hm, hm. Strooifolders werden overal waar we op andere crossen kwamen uitgedeeld. Gebleken was dat vaders vaak gemakkelijker van huis konden, als het kroost ook mee kon. Voor het inschrijfgeld van f 1,- werd er voor de kleintjes, tezamen met zwarte Piet een loop(je) georganiseerd. Het onderkomen bij EDH verruilden we voor AV40. De finishstreep werd dan ook op de sintelbaan getrokken. Uit noord, zuid, oost en west kwamen de deelnemers. Steeds meer toppers waagden het erop, zoals de gebroeders Kijne, Tiebos, Vergeer en natuurlijk weer van Kasteren. Ook uit eigen gelederen kwam talent naar voren: Gerard Tas, Peet Bregman, Wim Bodde en Lenie Langelaan (nu V.d. Hoorn), ja die om er maar een paar te noemen. Ik meen dat één van de broers Kijne de overwinning pakte. In ruil voor onderdak kreeg AV40 er van ons een paar prima atleten bij.

Andere clubs informeerden vaak wanneer wij de cross organiseerden. Op die dag kunnen wij het dan wel vergeten, zeiden ze dan. Dus toch erkenning?

De prijzentafel veranderde ook nog wel eens. Zo werd er een beroep gedaan op de middenstand. En onze bedelaars hadden succes. Zo maakten sierprijzen plaats voor prijzen in natura, sport-

Zij waren er weer.....

de trouwe helpers in de nood. Door korte voorbereidingstijd en niet zo veel animo waren in het begin weinig medewerkers, maar toch waren ze er weer op het juiste moment. Je kunt op hen rekenen.

Bedankt: Wim, Cor, Leo, Kees, Joep, Marja, Frank, Ellie, Ger, hr en mw Bodde, Rina, Ben, Christine, Paul, Martin, Piet en fam. Tas.

N.a.v. de St. Nicolaascross in 1972

schoenen, sportkleding, fruitmanden, taarten, enz. Na afloop ontstond er een levendige handel om er maar weer vanaf te komen. Als blijvende herinnering aan het behaalde resultaat werd er een pracht van een vaan bij gedaan, met daarop de behaalde plaats. Dit was voor de eerste 20 aankomenden. Voor de overigen bestond reeds een paar jaar het professionele lintje. Een aantal zwarte Pieten liep in de horde en deelde verstandig snoepgoed uit. Winnaar? Ik kan er niet opkomen.

Zoveel atleten bij een veldloop van een schaatsvereniging werd één van de KNAU-bazen in Zuid-Holland te gek. Verbod voor alle atleten om in 1971 in de St. Nicolaascross te starten. Leuk, hoor!! AV40 werd verboden medewerking aan ons te verlenen. We kregen onderdak bij DHC. Inmiddels was er buiten de KNAU om aardig wat talent gerijpt. Jongeren als Valentin en Bronswijk, maar ook de latere Veteranenkampioen Piet van

Alphen, onze eigen 'atleten' plus een aantal ongehoorzame lopers bleven ons trouw. Een schorsing of berisping volgde. Niettemin hadden we over deelname niet te klagen.

Te weinig atletiekverenigingen organiseerden waarschijnlijk evenementen zoals wij dat deden. De man die de wedstrijdlopers verbood bij DKIJV te starten zei bij zijn vertrek naar het oosten van het land: 'Ik betreuf dat een schaatsvereniging zoveel lopers aan de start krijgt, wat in eigen kringen niet wilde lukken.'

Toch wel leuk om te horen.

Met het verdwijnen van de heer V. kwamen de wedstrijdlopers, wel voorzichtiger weer terug en startten in onze zesde cross. Dit was in 1972. Door over te schakelen op de massa werden de prijzen minder en de lintjes vervangen door speciaal ontworpen medailles. Want de lopers wilden meer en om je klanten te behouden moesten we gehoor geven aan die wens. Dus kwam er die medaille, fors van formaat afgestemd op die ene dag. Een enorme dichte mist die morgen deed vermoeden dat we met alle plakken zouden blijven zitten. Gelukkig viel dat mee. We hadden er wel van geleerd. Er werd een nieuw ontwerp gemaakt en wel zodanig dat er door het plakken van een reliëf op de staf en mijter van Sinterklaas een soort allround medaille ontstond. De overgebleven exemplaren konden door een eenvoudige ingreep voor ander takken van sport gebruikt worden. In 1973 organiseerden we de zevende cross. Met mijn vertrek uit Delft verdween ook de St. Nicolaascross uit Delft. Echter met een eigen ijsbaan (De Uithof), geopend in 1973 werd het schaatsen primair gesteld. Ook op dit vlak viel genoeg te organiseren. En we zijn tenslotte een schaatsvereniging. Nietwaar?

Th. Dessens

Groot succes

- 't Was weer een groot succes, de Sint Nicolaascross van de DKIJV. De wedstrijd- en de prestatie-loop en het crosskampioenschap van de Delftse Kunst IJsbahn Vereniging, het massale deelnemerstal kon zich over tal van surprises verheugen. De uitslag van de wedstrijdloop hende geen verrassing. Vlaardinger Johan Kijne triomfde en dat lag beslist niet buiten de verwachting.

Uit klubblad nummer 2 jaargang nummer 2

Tussen startschot en finishzucht

Dit jaar werd voor de vijfde keer, in koud, kil en guur weer, een veld van ongeveer 1000 lopers verwacht, voor de traditionele St. Nicolaascross, door de velden en over paden van het Delftse bos. Maar dat heeft wat teleurstelling gebracht. Slechts 460 mensen kwamen een startnummer halen, ze moesten er één of 3,25 gulden voor betalen.

De kleinsten konden zich heerlijk uitleven, toen om half twee het startschot werd gegeven. Voor hen was er meer plezier, want even als vorig jaar waren de Pieten weer hier. Na 2,5 km en 11 min. kwam door de microfoon de klank: Daar komt de eerste DKIJV-er, het is..... Frank. Ook de andere DKIJV-ertjes liepen als hazen, er lag een presentje klaar voor al die vechtersbazen.

Om 2 uur gingen de dames en jongens van start, mensenkinderen wat ging dat hard. Jongens voorop, het vrouwvolk er achteraan, zo zou dat 11 minuten gaan. De eerste loper was toen net gearriveerd. Ruud Ruiterman kwam als dertiende aan. Bij de dames was het Lenie Langelaan, die als eerste DKIJV-ster werd geëerd, zij kwam aan als nummer twee. Maar er kwam nog meer vreugde voor DKIJV, want bij de KNAU-loop, die uitgeschreven was, was nummer één, één der gebroeders Tas.

De 260 leden niet-KNAU maakten hun start wat te gauw. Na een ronde om 't parkeerterrein met Ben op kop, en 5 km door gras en door de klei, zat ook deze loop er weer op en ging een lange mensenrij het finishdoek voorbij. Als tweede had Wim Bodde de finish bereikt, zodat er weer een nieuw prijsje bij hem thuis prijkt. Draag volgend jaar ook eens uw steentje bij, daarmee maakt u uw klub twee maal blij.

